

வரதவைப் வம்⁴

(மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் பூந்.உ.வே.ஸௌம்யநாராயணசார்யஸ்வாமி)

பூந்மந்நாராயணனின் நிலைகளான பரம், வழுஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளில் அர்ச்சாவதாரமே சிறந்ததாகும். ஆழ்வார்களும் ‘இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரமே எனிது’ என நிலைநாட்டினார்கள்.

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வேதவ்யாஸர் எம்பெருமானுக்கு “பூ₄ ஶயः” என்றிரு திருநாமத்தையிட்டார். அதாவது பக்தர்கள் உகந்த இடங்களில் படுகாடு கிடப்பவன் எம்பெருமான். ஆஸ்ரிதாஷனைர்த்தமாக ‘நின்றுன் இருந்தான் கிடந்தான்’ என்னும்படி எந்தப்படியிலாவது திருமேனியிடன் ஸேவை நல்குமவன் எம்பெருமான். பக்தர்களின் பாரிப்புக்குத் தக்கவாறு நிற்பதோ, கிடப்பதோ, அமுதுசெய்தருள்வதோ, புறப்பாடு கண்டருளுவதோ செய்தருளும் அர்ச்சாநிலையிலேயே ஆழ்வார்கள் மண்டினார்கள். ஆழ்வார்கள் மங்களாஸாலநும் செய்தருளின திவ்யதேசங்களில் கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் ஆகிய மூன்றுக்கும் ஒரு தனிப்பெருமையுண்டு. ஆசார்யர்களில் நடுநாயகமான எம்பெருமானுரின் திருவாராதனப்பெருமாள் வரதராஜனே. தென்னத்தியூர் கழலினைக்கீழ் பூண்டான்பாளனுயிற்றே இராமாநுசன்.

காஞ்சிபுரம் வரதராஜப்பெருமானை, கூரத்தாழ்வான் தமது வரதராஜ ஸ்தவத்தில் “அர்த்தி₂தார்த்த₂ பரித₃ாந் தீ₃க்ஷிதம்” என்று கொண்டாடினார். பேரருளாளனு வரதராஜன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தருள்வதையே வரதமாகக் கொண்டவனும்.

மூவுலகங்களுக்கும் நாதன் தேவாதிராஜனே என்பதைக் கோட்சொல்லு கின்றதாம் திருவபிஷேகம் (கிரீடம்). தேவப்பெருமாளின் திருமுடியில் மிகவும் ஈடுபட்டு “ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வநாநாம் ஈ-ஶாதே பிஶாநயந் கில மெளி:” (வரத.ஸ்த. 25) என்றருள்கிறார் ஆழ்வான். அத்திகிரி அருளாளனின் கிரீடத்தைக் கண்டவர் அனைவரும் “ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தி இவனே” என்று அறுதியிடுவராம்.

தேவப்பெருமாள் தமது திருநெற்றியில் ஊர்த்வபுண்டரதிலகம் அணிந்தருள்வதைக் கொண்டாடுகிறார் ஆழ்வான். உயர்கதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் திருமண்காப்பை “அடியார்கள் உகந்தது தமக்கும் உத்தேஶ்யம்” என்று கொண்டு தரிக்கிறாராம் வரதராஜப்பெருமாள். வரதனுடைய கடாக்ஷ வைபவத்தை “விப₄வம் விவருணேதி” என்ற ஸ்லோகத்தில் பரக்கப் பேசுகிறார் ஆழ்வான். வரதராஜனின்

கடாக்ஷதாரைகள் ஆஸ்ரிதர் திறத்திலே ஸதா ப்ரஸரித்துக்கொண்டிருக்குமாம். தேவப்பெருமாளின் திருக்கண்ணேஞ்கம் “உபயவிபூதி ஸார்வபெளமன் என்பதை வ்யக்தமாக்குகின்றது; எல்லையில்லாத க்ருபையை வெளிப்படுத்துகின்றது” என்றெல்லாம் அநுபவிக்கிறார் ஆழ்வான். இப்படி ஆழ்வான் நூறு ஸ்லோகங்களாலே தேவப்பெருமாள் வைபவத்தைக் காட்டியருள்கிறார்.

ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் தமது வரதராஜ பஞ்சாஸத்தில் (38) “அத்திகிரி அருளாளனே! கணக்கற்ற தகாத தீய செயல்களை இடைவிடாமல் செய்துவருகிறேன். இப்போது பாபங்கள் முளைவிட்டுள்ளன. முளைகள் மிகவும் வளர்ந்து மரங்களாகிப் பலன் தருவதற்குள் நீ சார்ங்கமென்னும் வில்லை எந்தி வந்து அவைகளை வேரோடு களைந்து அடியேன ரக்ஷித்தருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். “ஸ த்வம் ஸ ஏவ” என்று தொடங்கும் 40ஆவது ஸ்லோகத்தில் கஜேந்தராழ்வானைக் காத்தருளியது போல் தம்மையும் ரக்ஷித்தே தீரவேணும் என்கிறார். அன்று யானையைக் காத்த தேவர் இன்று வரதராஜப் பெருமாளாக எழுந்தருளியிருக்கிறீர். முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட யானையைப்போலே அடியேன் ஸம்ஸார பந்தத்தில் சிக்கித் தவிக்கிறேன். வாஹநமான கருடன் அன்று போல் இன்றும் அதே வேகத்தையுடையவன் தானே. சக்ராயுதமும் அதே கூரிய முளையுடன்தானே இன்றும் திகழ்கின்றது. ‘பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்’ என்கிறபடியே அனைவருக்கும் பொதுவாகத் திகழும் தேவர் யானை-மநுஷ்யன் என்ற பேதம் பாராமல் அன்று யானையைக் காத்தது போல் இன்று அடியேனையும் காத்தருளவேணும் என்கிறார் வேதாந்தாசார்யர். இப்படி அருளாளனின் வைபவத்தைப் பரக்கப்பேசும் வேதாந்தாசார்யர் ‘தேவப்பெருமாளே! அடியேன் மீது யமனுடைய பார்வை விழுவதற்கு முன் உமது தாமரைக்கண்களால் நோக்கியருளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஆதிகாலத்தில் யானைகள் வந்து திருமலையிலே எம்பெருமானை ஆராதித்ததால் காஞ்சீபுரத்திற்கு ஹஸ்திகிரி என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது. யானைகளே பகவதாராதநத்தில் எடுப்பட்டால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகிய நாம் எவ்வாறு எம்பெருமானிடம் எடுப்படவேண்டும் என்பதை ஓவ்வொருவரும் சிந்திக்க வேணும். ஆளவந்தார் வரதனின் வைபவத்தை ஒரு ஸ்லோகத்தில் அழகாக அநுக்ரஹிக்கிறார். “வரதராஜப் பெருமாளின் கடாக்ஷலேஸம் ஏற்பட்டாலே செவிடன் காதுகேட்கப் பெறுவானும், நொண்டி வேகமாக ஒட ஆரம்பிப்பானும், ஊமை நன்றாகப் பேசுவானும், குருடன் நன்றாகப் பார்ப்பானும், மலடி சிறந்த மகனைப் பெறுவாளாம். இப்படி தேவப்பெருமாளின் ப்ரபாவத்தை வருணிக்கிறார் ஆளவந்தார். நாமும் வரம்தரும் பெருமாளான வரதராஜனை “தே₃வராஜ! த₃யாளிந்தே₄! தே₃வதே₃வ! ஜகுத்பதே!” என்று வாயாரச்சொல்லி வணங்கி அவரது அநுக்ரஹம் பெற்று மகிழ்வோம்.